

TIDEHVERV

Nr. 3 - 87. årgang - Marts 2013

INDHOLD:

Claus Thomas Nielsen:
Til frihed
har Kristus frigjort os 41

MH:
Gloriøst 44

Monica Papazu:
Kierkegaard i Frankrig 45

Erik Sloth:
Om Dannebrog jeg ved 56

Morten Brøgger:
Kirkens kendetegn 58

Til frihed har Kristus frigjort os

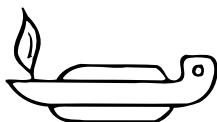
Der kan ikke eksistere personlig frihed i et samfund, hvis der ikke er økonomisk frihed. Derfor indsnævres den personlige frihed ligefremt proportionalt med den andel af BNP staten blander sig i. Men friheden indsnævres også ligefremt proportionalt med antallet af love og cirkulærer. I 1920 producerede staten under 25, i 2011 over 2000, indeholdende 20.000 A4 sider. Eller 200.000 sider per ti-år. Og vi borgere skal under ansvar for domstolene leve i overensstemmelse med disse millioner af sider love og bekendtgørelser, som behandler alle aspekter af borgernes liv. Den sidste bastion var børneopdragelsen, men med afskaffelsen af husmoderen foregår også den nu efter subsidiaritetsprincippet: Magten er hos staten, men den overdrager en del af ansvaret til forældrene. Selv trælle havde fred i deres egen hytte. Men sådan er det ikke mere. Det er ganske betegnede at det som staten allernådigst vælger at lade borgerne selv styre efter statens anvisning, kaldes "ci-

vilsamfundet". Vi lever med andre ord i dag i en totalitær kasernestat.

Det skal vi her se et enkelt lille, i sig selv betydningsløst, men ikke desto mindre illustrativt, eksempel på. Et eksempel som via Landbobladet er kommet til den brede offentligheds kendskab. Det handler om Niels Kristensen, hans frontlæsser og hans tagrende.

*

Niels Kristensen fra Tvindelstrup er 89 år gammel og har på sin gård en nyere Ferguson-traktor, hvorpå man kan montere en frontlæsser. Det har Niels Kristensen gjort, og han har så fået den gode ide at placere en sikkerhedskasse i frontlæsserens skovl. I denne sikkerhedskasse i frontlæsserens skovl kan han så stå, når han f.eks. renser sine tagrender i 285 centimeters højde. Og det gør han så. For Niels Kristensen er denne fremgangsmåde uden tvivl er stort teknologisk fremskridt i forhold til forholdene i 1931, da han som

8-årig formentlig første gang kom ud at tjene på en af nabo-gårdene.

Nu har Niels Kristensen på gården i Tvindelstrup imidlertid alderen imod sig, i den forstand at han, som født i 1923, er vokset op i en tid, hvor den totalitære nyhedenske stat kun var i sin vorden. Begivenhedernes sørgelige gang har nemlig demonstreret, at Niels Kristensen ikke har formået at holde trit med den mentalitetshistoriske udvikling i sit fædreland. Han levede derfor, indtil en novemberdag i 2011, i sin helt egen sociale konstruktion. I en Morten Korch verden hvor det at være gårdejer f.eks. betyder, at man ejer sin gård, og at det at være borger i Danmark betyder, at man er en fri borger, beskyttet at Grundloven, og må gøre hvad man vil, så længe man ikke skader andre. En himmelråbende naiv kardemomme-verden, hvor politimester Bastian går rundt og synger: *"Man må ikke skade andre eller sætte livet til, men i øvrigt må man gøre hvad man vil."* Skulle dette princip føres ud i livet, ville staten jo hurtigt skrumpede ind til den størrelse, den havde før 1960, og enhver ved jo, at vi dengang levede i totalt anarki og lovløshed, at de syge forblev ubehandlede, de gamle var ét stort liggesår og de arbejdsløse døde af sult i gaderne.

Niels Kristensen fra Tvindelstrup i Sneslev sogn levede i en anakronistisk osteklokke hvor han troede at han havde lov til at disponere over sin egen traktor på sin egen jord ved sin egen tagrende. Ligeledes levede han i den dybt forældede vildfarelse, at hans krop er hans egen og at det alene er hans eget ansvar, hvilke risici han udsætter den for.

Havde Niels Kristensen fra Tvindelstrup spurgt os andre – vi der har gået i skole efter 1970 – havde han ikke levet i en så himmelråbende uvidenhed om fremskridtets indtog i hans fædreland. Men nu stod han der, en novemberdag i 2011, i sikkerhedskassen i frontlæsseren ved tagrenden på gården

i Tvindelstrup i det midtsjællandske udkantsdanmark og rodede med sin gummihandske den ene håndfuld halvt formuldede blade ud af tagrenden efter den anden. Et arbejde der er lige så gammelt og traditionsrigt som tagrenden selv, og den opstod formentlig nogenlunde samtidig med de gotiske katedraller.

*

Men som vi alle ved fra tilsvarende forbrydelser mod menneskeheden, så er uvidenhed og dumhed ingen gangbar undskyldning. Og naturligvis er det heller ikke en brugbar undskyldning at han i 39 år har brugt samme metode uden af have foretaget anden ændring end at flytte omtalte 115 centimeter høje sikkerhedskasse over på en ny frontlæsser på en ny grøn Ferguson-traktor. At en forbrydelse uophørligt gentages gør jo ikke forbrydelsen mindre. Tradition er ikke et argument. Så ville folk stadig selv aflive deres uønskede kattekillinger, så ville hundehaler stadig blive kuperede, og så ville det faktum, at 60% af USAs mandlige befolkning er omskåret og at jøder, muslimer, australnegrer, indianere osv. har haft denne tradition i årtusinder, at omkring en tredjedel af jordens mandlige befolkning er omskårne og at i hvert fald amerikanere og jøder synes at have fungeret udmærket i verden som omskårne, være et argument imod, at danske politikere fandt det betimeligt overhovedet at beskæftige sig med sagen. (Ja så ville for det første vores pligt som kristne til at være det jødiske folks særlige beskyttere og for det andet den kristne beskyttelse af kernefamiliens autonomi mod statens overgreb, i sig selv være argumenter nok.)

Men sådan er det naturligvis ikke. Vi lever jo ikke længere i et kristent samfund, vi lever i den totale stat, og alle folketingspartier arbejder ihærdigt på at lade staten udfylde de sidste små huller af borgernes privatsfære. Det

er først nu, vi har erkendt sandheden om verden, derfor må vi genskabe den og vores omverden helt på ny. I vores eget billede. Både når det drejer sig om kattevelfærd, omskæring og tagrender. Også Dansk Folkeparti og Liberal Alliance vil, har de erklæret, lade deres holdning til omskæring afhænge af den næste videnskabelige rapport om orgasmeniveauet med og uden forhud. Også Dansk Folkeparti vil altså deltage i forfølgelsen af det jødiske folk, hvis blot videnskaben anbefaler det. Og det har videnskaben jo før anbefalet. (Men naturligvis: Partier som mener, at staten skal bestemme over kuperingen af det, der stikker bagud på hunden, må naturligvis også mene, at staten skal bestemme over kuperingen af det, der stikker forud på manden. Ellers er der ingen logik til.)

Men alle er vel enige om, at kronisk åndelig lemlæstelse af en barn er lige så alvorligt, som det at få forhuden skåret af, så derfor må det næste logiske skridt for folketingsbeskyttere af dyrs og børns rettigheder naturligvis være, at forbyde kristen børneopdragelse. Der findes rigelig dokumentation for, at kristen børneopdragelse lemlæster børnene åndeligt resten af livet. At den f.eks. aldeles forkvakler deres forhold til retten til fri seksuel udfoldelse, retten til at skaffe sig af med ubrugelige og udgiftskrævende fostre og utallige andre spørgsmål. Tænk også hvilket overgreb det er, at opdrage børn til at de er født med en uheldelig arvesynd, der på en eller anden mærkelig måde er forbundet med deres seksualitet, og som betyder, at de ville gå evigt fortabt, hvis ikke Guds søn var blevet menneske, født af en jomfru, og havde lidt en langsom torturdød for deres skyld. Dvs. at barnet af kristne forældre opdrages til, at det er dets skyld, at Jesus måtte dø på korset og at Jesus er død forgæves, hvis ikke barnet i sin dåb gøres til et med Jesus og om søndagen drikker hans blod og spiser hans legeme. Hvor sygt kan det være?

Enten er kristendommen sand eller så er den en pervers og blodtørstig religion, som i sit centrum har et torturretskab. Og når nu videnskaben har fastslået, at kristendommen ikke er sand, men – som alt andet i verden – alene en historisk konstruktion, som må vurderes på sin nytteværdi, så er det helt objektivt langt værre at opdrage børn til at tro på slige vanvittige teorier end at foretage en lille omskæring, som marginalt nedsætter deres orgasmekurve. Religiøse neuroser kan som bekendt nedsætte den langt mere. Og som det videnskabelige menneskesyns ypperstepræst, Richard Dawkins, selv har sagt:

Regarding the accusations of sexual abuse of children by Catholic priests, deplorable and disgusting as those abuses are, they are not so harmful to the children as the grievous mental harm in bringing up the child Catholic in the first place.

(Vedrørende beskyldningerne om katolske præsters seksuelle misbrug af børn, så er de – hvor afskyelige de end er – ikke så skadelig for børnene som den alvorligere skade det medfører overhovedet af opdrage barnet katolsk.)

Derfor underskrev Dawkins også følgende brev til den britiske premierminister

We the undersigned petition the Prime Minister to make it illegal to indoctrinate or define children by religion before the age of 16. In order to encourage free thinking, children should not be subjected to any regular religious teaching or be allowed to be defined as belonging to a particular religious group based on the views of their parents or guardians. At the age of 16, as with other laws, they would then be considered old enough and educated enough to form their own opinion and follow any particular religion (or none at all) through free thought.

(Underskriverne anmoder premierministeren om at gøre det ulov-

ligt at indoktrinere eller bestemme børns religion før det 16. år. For at opmuntre til fri tænkning bør børn ikke udsættes for nogen fast religiøs undervisning, eller have lov til at være defineret som tilhørende en bestemt religiøs gruppering, baseret på deres forældres eller værgers holdninger. Ved 16-årsalderen, vil de på dette, som på andre felter, være gamle nok og uddannede nok, til at danne deres egne holdninger og tilslutte sig en religion (eller ingen) efter eget valg.)

Ja, naturligvis. Når samtlige folketingets partier betragter det som deres opgave eventuelt at beskytte børnene mod enhver form for fysisk overlast, så må det naturligvis så meget desto mere være folketingets opgave at beskytte børnene mod livsvarige åndelige vrangforestillinger.

*

Alt dette var 89-årige Niels Kristensen fra Tvindelstrup formentlig lykkeligt uvidende om, da han i 2,85 meters højde, i den 115 cm. høje sikkerhedskasse i frontlæsseren på den grønne Ferguson stod og rensede sine tagrender. Muligvis stod han tilmed og fløjtede til arbejdet, medens mutter i køkkenet var ved at lave kaffe. Men Niels Kristensens uvidenhed skulle ikke vare ved.

Thi en kvindelig statsembedsmand kom tilfældigvis forbi ude på vejen, og gjorde det hun ifølge sin arbejdsbeskrivelse skal gøre, nemlig med loven i hånd og uden dommerkendelse at trænge ind på den ejendom, som Niels Kristensen, i sin uvidenhed om moderne dynamisk retsforståelse, troede var beskyttet af grundlovens tale om ejendomsrettens ukrænkelighed.

Men denne ukrænkelighed eksisterer slet ikke mere i dansk domspraksis. Derfor var det ikke blot den kvindelige embedsmands ret, men også hendes pligt uden invitation at trænge ind på gården, og iført den reglementerede sik-

kerhedshjelm skride hen til frontlæsseren, udmåle den tagrendens højde til 285 cm. og befale den 89-årige Niels Kristensen at ophøre med sit livsfarlige tidsfordriv.

Om Niels Kristensen bemeldte dag, så faktisk stoppede sit fornøjelige arbejde, er jeg ikke ganske klar over, men jeg tvivler på det, thi kort tid efter modtog han, naturligvis uden retssagsbehandling eller anden form for overflødig retssikkerhed, en bøde på 25 tusind kroner. Da han ikke ønskede at betale denne, var det så op til ham selv at lægge sag an mod arbejdstilsynet. Og byretten har nu på grund af formildende omstændigheder nedsat bøden til 10 tusind kroner. Den nægter han også at betale, og som han siger: "Jeg fylder 90 år om fem måneder, så det er nok min sidste chance for at prøve at sidde i fængsel."

Netop Niels Kristensens alder spiller formentlig en rolle også for hans villighed til at trodse kasernestaten. Thi hvad ville en ung landmand have gjort? Han ville have bukket og skrabet, sagt undskyld og bebet og straks betalt de 25.000 kr., thi ellers kunne han have risikeret en række uanmeldte besøg, han kunne have risikeret administrative gener, midlertidig lukning af sin svineproduktion, afslag på udvidelse af bedriften osv. osv. Den slags magt til uden dommerkendelse og rent skønsmæssigt at fratage mennesker deres levebrød, har nemlig ikke kun arbejdstilsynet men en række statslige myndigheder. Staten er jo god og enkeltmennesket og familien er ond. Derfor kan stat og kommuner administrativt lukke virksomheder, administrativt trænge ind i private hjem, administrativt tvangsfjerne børn, administrativt overvåge al vores datatrafik osv. Og ingen af folketingets partier gør noget for at forhindre det. De er – ligesom de fleste journalister osv. – alle selv aflønnede af staten og bider naturligvis ikke den hånd som fodrer.

Niels Kristensen i Tvindelstrup

er ikke længere lykkeligt uvidende om, at vi nu lever i en totalitær kasernestat, thi som han selv siger: *"Det er Østtyskland om igen"*. Det har Niels Kristensen så ganske ret i, i den forstand at der er tale om et totalitært system, som er helt uden for pædagogisk rækkevidde og uden mulighed for at blive reformeret indefra, heller ikke politisk. Statens hele udgangspunkt er jo, at enkeltmennesket og dets families hele liv og helbred er statens ansvar og opgave. Derfor kan der helt principielt ikke findes nogen grænse for statens magt. Der kan kun eksistere huller, den endnu ikke har udfyldt eller områder, som den subsidiært og midlertidigt overlader til enkeltindividet og familien at varetage. Ingen partier anfægter dette princip. Men Niels Kristensen tager desværre, også fejl når han henviser til Østtyskland, thi dette er mere end Østtyskland, det er nemlig en kasernestat, som tiljubles og dyrkes af borgerne selv. En TV-serie som "Borgen" er ganske enkelt en folkelig religiøs dyrkelse af kasernestaten, hvor alt er politik, alt er stat, og ypperstepræsterne derfor er den herskerklasse, vi selv har valgt som fangevogtere.

*

Et sådan system kan ikke reformeres indefra, men det kan heller ikke reformeres udefra, thi det er en nødvendig konsekvens af, at det vesterlandske menneske ikke længere selv betragter sig som et i metafysisk forstand frit menneske. Derfor ser vi den samme ophævelse af subjektets og familiens frihed overalt i vesterlandet.

Kun i kristendommen forkyndes det, at mennesket allerede nu har borgerskab i Guds rige og at dette rige er det faste og evige, medens menneskets sociale kontekst er noget arbitrært. Derfor er det kun i kristendom og jødedom, at enkeltindividet og familien er samfundets kerne og staten familiens tjener, og ikke omvendt. Det enkelte menneske er nemlig en del af kir-

ken, det er staten ikke. Derfor et enkeltmennesket helligt, staten er det ikke. Kun som en del af Helligåndens kirke på jorden, kan man være menneske først og kristen så.

Derfor er det kun i kristendommen, at mennesket overhovedet kan se sig selv som et frit væsen – et individ uafhængigt af omgivelserne dom.

Nej, kasernestaten kan hverken reformeres indefra eller omstyrtes udefra, den kan kun bryde sammen ved, at de enkelte mennesker uden ord vender ryggen til den. Og det gør de kun, når de véd, at de har borgerskab i Guds rige. Derfor er artikler som nærværen-

de formentlig nytteløse. Den kan kun høres af dem, som på forhånd har de rette ører at høre med og de ører får man kun ved igen og igen at deltage i gudstjenestens hellige fællesskab af Gud og mennesker. Det eneste som virkelig kan ændre verden er, at der holdes gudstjeneste og at verden ser, at vi holder gudstjeneste. Derfor burde der på denne artikels plads have stået en prædiken i stedet. En prædiken over ordene:

Til Frihed har Kristus frigjort os, så stå nu fast og lad jer ikke atter spænde for trældoms åg.

Claus Thomas Nielsen

EVERSHARP

Gloriøst

Hvem forsvarer folkekirken lød et godt spørgsmål i forrige Tidehverv. Det er der mange, der gør, i hvert fald i egen indbildning. Men de mange velmente hjælpeforanstaltninger tjener kun til at afvikle højmessen, muligheden for at høre Guds Ord forkyndt rent og purt, og er derfor ikke forsvar, men angreb. Det Ord, som er det frie ords høje og hellige forbillede, interesserer kun få. Redningsbådene, som Olesen Larsen kaldte de kirkelige aktiviteter, gør nar af det Ord, de lever af, og selv er de derfor også ganske lattervækkende. Det kirkelige liv, som det med en eufemisme kaldes, er ikke andet end en hyperaktiv børnehaven, hvor den, der kan få flest til at ha' det sjovt, vinder.

Hvem gør så det hårde arbejde? Mens det kirkelige livs tilbud lå udbredt foran os i form af Kristeligt Dagblads forum Kirku(Kukkuk på vores private sociolekt) blev Trykkefrihedsselskabets formand Lars Hedegaard forsøgt myrdet. Hvor alt for mange lutherske præster har bekæmpet vranglære – som de jo skal – med dialog og bamsedåb, har Lars Hedegaard taget kætteriet og vranglæren

islam under behandling. Uden at lade sig gå på af fjender og tvivlsomme venner har han gjort det, den lutherske kirke burde gøre, nemlig afvist islam og alle dens gerninger og alt dets væsen som løgn og menneskeskabt påfund og sammenlignet det med kommunismen, som han kender godt, og nationalsocialismen, forgangne århundredes største dæmonier. Det er muligvis ikke Hedegaards varmeste ønske at gøre præstens arbejde, men man kan ikke altid få det, som man vil have det.

Før i tiden kunne den katolske kirke give folk, der endnu var i live eller som havde gjort kirken store tjenester uden at være "rigtig" kristne (navnlig materielt, men også åndeligt) en firkantet glorie på i det omfang man afbildede dem. Lars Hedegaard fortjener om nogen en firkantet glorie for det arbejde, han har gjort for det frie ord; et arbejde, som det i grunden påhviler præster at gøre, og som han nu er blevet straffet for med hjemløshed og isolation. Lad folkekirkens og Politikens egne præster smykke sig selv med runde glories – det er som bekendt svært at se forskel på en glorie og et nul.

MH